

Sermayeyi ürkütme ulan!

- Şişşt!..
- Ne var?
- Yavaş!..
- Ne?
- Hâh! soruyor. Sana kaç defa söyledik, sermaye ürker, diye..
- Ben ürkütecek bir şey yapmadım ki..
- Olsun.. Sen bir şey yapmasan da ürker o.. Zâten ürkmek için bahane arıyor.
- Pek!..
- Şişst!.. Şişst dedik be! Bak yine.
- Ne yapıyorum yahu?
- Sermaye bu, başka şeye benzemez, hemen ürktürür Bak yine..
- Ne yapıyorum yahu?
- Sakın kaçıp atayım
- Ürkütme sermayeyi ulan! deme, gıcırda.
- Pek!..
- Yavaş yürü
- Yavaş yürüyorsun ya işte..
- O sana göre vavaş.. Hey, sa da söylüyorum, daha vavaş..
- Allah Allah.. Bundan vavaş yürürmü mü?
- Yürüyüşün! Yoksa maksadın sermayeyi ürkütme mi?
- Ne münaşebet? Sermayeden bana ne? Ürkümsün.
- Ürkümsün olur mu? Elinde mi ürkütmek? Ürker
- Pek! ben ne yapıyorum?
- Ne yapacaksın, daha vavaş yürü, parmakların ucuna basarak..
- Pek!..
- Şişst!..
- Ne yaptım yine?
- Hâh! soruyorsun, sermayeyi ürküteceksin be..
- Kardeşim, parmaklarının ucunda yürüyorum işte, daha ne ya payım?
- Döşeme çatılarını gıcırdatıyorsun.. Vallahi sermaye bir ürkerse.. Yavaş bas yerle!
- Olur.
- Yavaş dedik ya..

MUTLAKA

«Menderes'ın asamazları», «Menderes'in kulma dokunamazları», «Menderes'e bisiyuk yapamazları!» Böyle diyorlardı ve böyle diye diye..

Şimdi de bir at'ın tutturdu! Af da af, af da af..

AP önde gellerinin gerçekten af istediklerine hiç inanmıyorum. Gerçekten sıvış af istelerdi «Af da af!..» diye yavaşta emzelerdi..

«Biraz susun azıcık dilinizi tutun, af olacak» deriyor onlar yine bağıyorlar:

- Mutlaka affı çıkartacağız!
- Muhakkak affı çıkarttıracağız!

Evet, mutlaka mutlaka. Bu gi-dişle mutlaka affı çıkarttırma-cakları. İstedikler' de bu mutlaka..

BİZE GELEN KİTAPLAR

VAPUR DÜDÜKLERİ — Sine — Roman, yazar: Ayhan Hünal, Dost Yayınları, 94 sayfa, 3 lira. Yazar, eseri için «Onuncu köyü arayanların romanı» diyor.

KIRKİBİR DENEME — İzmir'de İstiklâl Matbaası'nda basılmış olan kitapta Erdoğan Acarlar'ın kırkibir denemesi yer almıştır. 158 sayfa, 3 lira.

TOMURAN DEĞNEK — Ali Bektaş'ın şiirleri, İsparta Matbaası'nda basılmıştır. 48 sayfa, 100 kuruş.

— Kardeşim bu kacaklık sesi in san kulağı duymaz ki..

— Sermaye insan mı?

— Ne peki?

— İnsandan heric bir şey.. İnsanlıkla kaçıyın bir ilgisiz yok. Son dercede ürker! ve gayet de korkak.. Bir korktu mu tamam..

— Öyleyse en iyisi yürümeye- tim. Madem ürktür, duralım..

• Yalnız hainler korkak olur.

• Dünyada en korkak olan şey sermayedir.

• Türkiye'de toplumsal adalet konusundan, bu konunun tartışılmasından sermaye ürküyor.

— Evet, duralım. Şişsttt! Duru yoruz yahu..

— Ürküteceksin be!

— Bir şey yapmadım ki..

— Kıpırdama! Sen kıpırdadıkça sermaye korkar. Bak, yine elini oynatıyorsun. Yahu ürker dedik..

— Aff! Allah.. Bundan vavaş yürürmü mü?

— Yürüyüşün! Yoksa maksadın sermayeyi ürkütme mi?

— Ne münaşebet? Sermayeden bana ne? Ürkümsün.

— Ürkümsün olur mu? Elinde mi ürkütmek? Ürker

— Pek! ben ne yapıyorum?

— Ne yapacaksın, daha vavaş yürü, parmakların ucuna basarak..

— Pek!..

— Şişst!..

— Ne yaptım yine?

— Hâh! soruyorsun, sermayeyi ürküteceksin be..

— Kardeşim, parmaklarının ucunda yürüyorum işte, daha ne ya payım?

— Döşeme çatılarını gıcırdatıyorsun.. Vallahi sermaye bir ürkerse.. Yavaş bas yerle!

— Olur.

— Yavaş dedik ya..

— Onan da m ürker?

— Ürker..

— Yahu, bu ne meretmiş..

— Şişsttt!..

— L..

— Susss!..

— L..

— Susss!..

— Konuşmadın ki..

— Hapsurdun ya Ürker namusuz yahu..

— Şişsttt!.. Şişst dedik ya..

— Sesini bile çıkarmadım.

— İçini çektin.. Vallahi ürker.

— L..

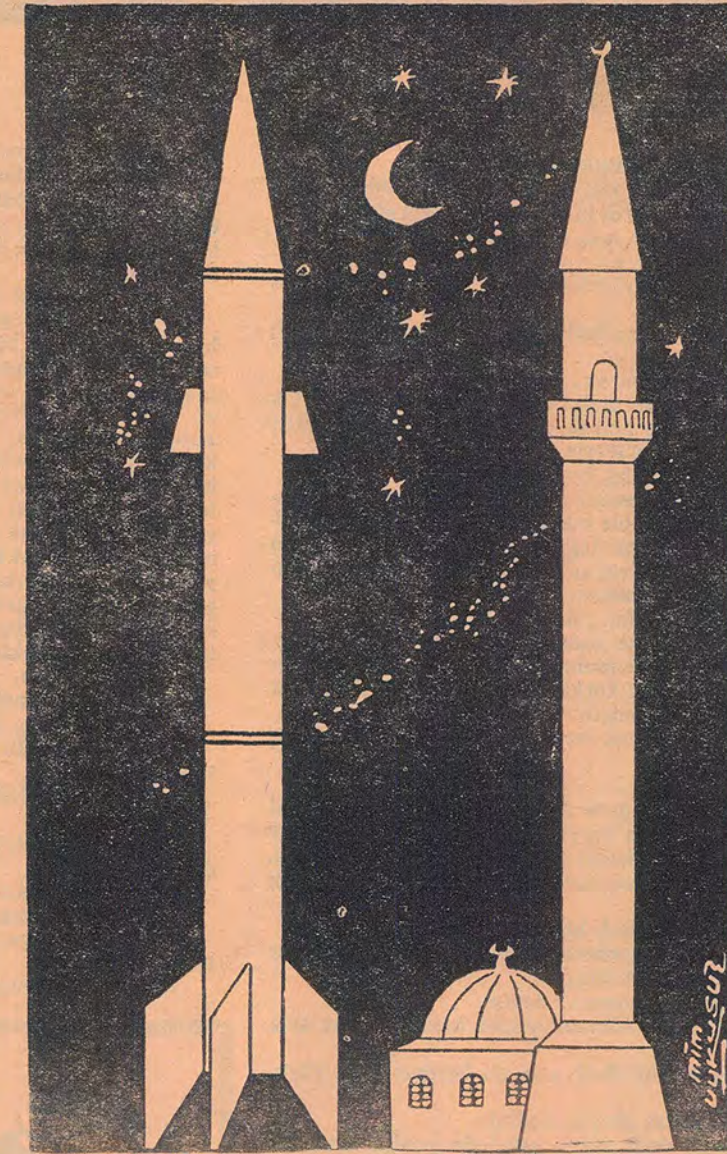
— Yavaş!

— Duruyorum tel

— Hızlı zıtlı alıp verme! Bak yine dönünce çektin. Ürkütme ulan sermayeyi, ürkütme be, ürkütme yahu!

— Aff! Allah..

— Hah, işte ürkü-tün. Hani nerde? Yok sermaye Yine ürkü-tü.. «Bu sermaye buysuzdur, ürker!» diye o kadar söyledim, anlatamadım En sonunda ürkü-tü. Şimdi o'olacak? Ürkütme ulan şu sermayeyi, ürkütme be!

FÜZE DEVRİ

Anlat — Derdini — Marko paşa'ya

Öğretmen olan bu okurumuz yazıyor:

«Sayın Marko paşa, Kızmadan cevap verecekseniz so- rayım, çünkü paşaların hiddetini, şiddetini iyi bilirim.»

CEVAP:

Biz paşa milleti ne zaman kızacağımızı, ne zaman şapışacağımızı biliziriz. Gemi ele aldık mı ki- zarız ki yedi salava çekerek yanımıza varılmaz Ama bir de ge- mi azya aldılar mi yumuşarız ki pelteden daha pelte ve de tiritlen daha tirit ve de lapadan lapa..

Sen ne diyorsun Öğretmenim, bu sıra paşaların kızma sırası mı.. Kovalışın mevsiimlerinde paşa kızmazı hiç bir vakit doğru de- ğildir.

Şimdi bize sorsalar:

— Devletçi misin?

Cevap hazır

— Ne demek. Bu da mı soru- lurnuz vütdüm. Biz, sonradan ol- ma değil, anadan doğma devlet- çiyiz..

— Siz özel teşebbüsçü müsünüz?

— Ne demek.. Bu da sorulur mu aslanım. Şaşırmadan tirna- ğınıza özel teşebbüsçüyüz!

Şimdi sor bakalım

Zübük Spor'un başına gelenleri neden kamuya sunmadınız? Siz bunu düşünce durun ben birkaç macmızı açığa vurayım:

— Ağalar macmı kaybettiniz.

Eğitim macmı sahadan silin- diniz.

Toplumsal adalet macmıda, se- ref tribününden yükselen alkışlar arasında, yenildiniz.

Ben Markopaşa olarak, soruları- nızı cevaplandırması için, yerimi Zübük'e bırakıyorum.

Aldı Zübük bakalım ne dedi:

«Aman Öğretmenim, siz seyretti- ğiniz takımları birbirine karıştır- mışsınız. Hiç Zübük Spor venilir miymiş, o nasıl söz! Zübük mil- leti, 27 Mayıs'ta olduğu gibi, bir ara alttan güreşse de, evvel Allah sonunda zeytinyağı gibi işte çı- kar.. Siz ne diyorsunuz kuzum bütün toprak ağaları zübüktür büt- ün pavla ağalar zübüktür büt- ün apartman ağaları zübüktür, bütün para babaları zübüktür ve de bu yüzden biz zübükler hiç bir vakit yenik düşmeyiz.

Sayın Öğretmenim, bir sorusu daha var:

«Bugün ayın yirmüğü. Ben dört çocuklu bir aileyi geçindire- meye çalışan bir dar gelirliğin bilin bakalım pul perası 30 kuru- şu nasıl sağladın da size bu mek- tubu gönderdim?

MARKOPASA:

Siz, dar gelirli milleti zaten savruk, müsrif hesabını kitabını bilmeyen, üç kuruş kazanıp beş kuruş yiyen, gereksiz yerlere para- lar saçan, sonra da «paramız yet- miyorsa diye yakıp duran insan- larımız. Hem de ayın yirmi için de postaya 30 kuruş pul parası ve rirsiz size para mı dayanır, el- bet sıkıntı çekersiniz. «Damlaya göl olur» demişler. Siz de posta parası diye bar vurup har- man savurdunuz otuzar kuruşla- rı toplayıp biriktirsiz de kamı za çamaşır makinesi, elektrik sü- pürgesi, evinize buzdolabı, ailenize bir otomobil alsanız, bir apart- man yaptırmasız olmaz mı? Bütün bu gördüğünüz duyduğunuz mil- yonerler hepsi de paracılarını sizin gibi carur etmeyip bir bir biriktirerek zengin olmuşlardır.

En iyisi, mektubunuzun sonuna yazdığınız adresinizi açıklıyayım da Eğitim Bakan' sizin için ge- rek işlemleri yapın işte adres: Geçmiş köy köy yurdumu Kurtulmadım tuzaktan.

Sakın yazma adamı, Van görünüp uzaklan.

Yetmişinde olduğunu bildiren yaşlı bir okurumuz mektubunda ka- konusunu: İki yanlı incelemiş: «16 Temmuz tarihli Zübük'teki İsmet Paşa'ya açık mektubunuzda yazdığınız, gibî, yurdumuzda ka- nunlar zamanı, zemine, şahsa gö- re uygulanır.

6570 sayılı kira kanununa göre «12-5-1953 den sonra yapılan ve yapılacak olan binaların kiralari- ni mahalli belediyeler takdir ede- ceklerdir.»

Bu kanunun içerisinde de Adli- ye Bakanları memurdur. 1 Hazı- ran 1953 de yürürlüğe girdiğine

göre «makabline şamil» olan bu kanunun, hiç olmasa İstanbul, Ankara, İzmir gibî büyük şehirler- de uygulanmış uygulamadığını, kaç oranında uygulanmış oldu- ğu hangi Bakan hergi belediyece sormuştu?

Ne yazık ki mahkemelerde yar- gıçlar bile «Taktir» kira, serbest kira» diye kirayı ikiye ayırmakta dirlar.

Dahası var: 1964 da yapılmış bir bina da, bu kanune göre, 1953 de- ki râyice göre kiraya verilecektir. Su, ekme, elektrik şeker, elbise gibi hangi zaruri ihtiyacımızı 1953 deki fiyatla alabiliyoruz ki, 1964 da yapılmış bina de 1953 râyice göre kiraya verilsin.

MARKOPASA:

Sayın okurum, bir parçacık ol- sun iste içimizi dertlendir. Bu gaze- teler de pek fazla başka bir işe yaramıyor. Üstlenn efendilerini köş- künlemleri: Varak-ı mihri ve fa- yı kim okur kim dinler..

AZRAİL JURNALCILARI

DP iktidara geçtiği günlerdeki kongrelerinde, azraİL DP filer açık- ka İnönü'nün derisini yüzme- li, memleketten sürme- li diye bağır- vorlardı.

Gel zaman git zaman, söyle- di böyle gitti, karsımıza bir AP çıktı. Bu AP nin İstanbul Millet- vekili Naci Okçm Silivri'deki kongrede İnönü için «AzraİL'in ad- resini bulamadığ bir pirifanisi de- miş.

DP ilerin ölmüşünü bekleddikleri İnönü, milletvekili İrörfü'dü. Bu gün AP ilerin ölmüşünü özdikle- ri ve AzraİL'e jurna: etikleri İnö- nü'ye, Başbakan İnönü'dür.

Bizde iki türlü politika enayisi var. Bir takım poli'tika enayileri, kendilerince, işlerin düzgün gitme- sini İnönü'nün yaşamasına, sağlı- ğına bağlı sanıyorlar. Obür takım politika enayileri de, yine kendi- lerince, işlerin düzgün gitmesini İnönü'nün ölümüne bağlı sanıyor- lar. Ama İnönü yaşarken de, ölü- nce de enayi olan yine enayidir

Evet, orada, bir ad'e bulama- mak var; ama şimdiye kadar Az- raİL'in adres bulamayı hiç olma- mıştır. Asıl ad'e si br'amayan, 27 Mayısçılardır İnönü'nün ölümün- den medet uman ve Onun yasını AzraİL'e jurnal eden Neci Oktm'- in adresini 27 Mayısçılar bulabil- miş olsalardı, bu bay günün birin- de kına yakmaktan yoksun kala- caktı.

RÜYÜK MAZİ UMLAR

Adından başka her şeyi eski o- lan kara başlıklı bir gazetede baş- ıyacak bir te'rika gülerler ilan ediyor. İşte o ilâdın bazı par- çaları..

Tarih boyunca Büyük Mazlum- lar Sokrates'ten (?)... e kadar.

Devrim şaseseri memleketini- zin en şöhrli ve şahsiyetli kale- minden Sokrates'ten (?)... e ka- dar.. Sokrates'ın anladık, ya bu (?)... kim? Kim acaba adı açıkla- namayan bu büyük mazlum? Büt- ün amaçları işte o bir soru ve beş noktaya işaret edilen büyük mazlum yazmış yazık en sonunda ki büyük mazlum'un anlatılabile- ri için taa Sokrates'ın başlayıp büt- ün amaçları yazmak zahme- tine kattanacaklar. Uğrasa uğrasa adamın hayatı'na övündükleri yet- medi, şimdiki ölümlüye uğraşıyor- lar.

Marko paşa

NE SAĞCIYIZ NE SOLCU FUTBOLCUYUZ FUTBOLCU

«Hop dedik!» mi tamamdır Milletçe el ele vererek on beş sene sonra «Hooooop!» diye kalkınacağız

Ankara, 5 (Ondokuz Mayıs Stadyumundan bildiriliyor) — Yıllardan beri üzerinde duru- lan memleketin hızlı kalkınması ve milletçe batı medeniyeti sevi- yesine ulaşmamız meselesine, ni- hayet halledilmiş gözü ile bakıl- maktadır. Bulunan son çare, büt- ün milletin el ele vererek ve hep bir ağızdan «Hooooop!» diye bağ- ırarak zıplamak sureti ile batı me- deniyeti seviyesine ulaşmasıdır.

Bu hususta malûmatına mül- racaat ettiğimiz Zübük, hususî o- larak gazetemize şu beyanatı ver- miştir:

«Herhangi bir işi yapmak de- mek, evvelâ o işe niyet etmek de- mektir. Biz bir işe niyet ettik mi, mutlaka o işi yaparız. Şimdiye ka- dar kalkınmak için ciddi olarak niyet etmiş değildik. Ama dostu- muz Amerika, memleketimizden fûze rampalarını kaldırmaya ka- rar verince, biz de kalkınma için ciddi olarak karar vermek mece- buriyetinde kaldık.

Bugüne kadar kalkınmak için çok uğraşmış, fakat kalkınma- mamıştır. Biz bunun sebeplerini ilmi şekilde araştırdık ve şu ne- tiçeye vardık ki, bizde herkes te- ker teker kalkınmağa çalışmak- tadır. Görüldü ki teker teker bağ- lamakla batı medeniyeti seviye- sine varamıyoruz.

Bilindiği gibi, ağır bir yükü kaldırdırken, o yükü kaldıranlar hep bir ağızdan «Ho... ho... hooooop!» diye bağırlarlar. Teker teker «hop», «hop» diye bağır- ırsa ağır yük kalkmaz. Demek ki, hep bir ağızdan «Hooooop!» diye bağrmak lazımdır; bu, ilmi bir neticedir.

Bizim de yükümüz ağır, çok ağırdır. Vatandaşların teker te- ker ve başka başka ağızlarından «hop, hop» sesleriyle hoplayıp, memleketi umumi olarak yükü- müz kaldırmamız ve memleke- ti kaldırmamız ve batı mede- niyeti seviyesine yükselmemiz mümkün değildir ve bu hakikat anlaşılmıştır. Biz ciddi olarak ni- yet edip de, bütün millet el ele vererek ve hep bir ağızdan «hop dedik!» mi kalkınırız. Yeter ki «hop dedik!» e niyet edelim.

Muhabirimizin «Niçin on beş yıl bekleyeceğiz? Şimdiden (Hoo-

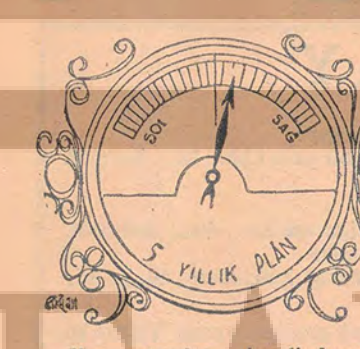
ooooop!) diyerek kalkınacak ve batı medeniyetine yetişsek, olmaz mı?» sorusunu Zübük şöyle ce- vaplandırmıştır:

«Bütün milletin el ele verip öy- le (hooooop!) demesi lazımdır. Ko- lay değil, üç kişi beş kişi değil ki, hep bir ağızdan «Hooooop!» diye bağrmak lazımdır; bu, ilmi bir neticedir.

Sayın Zübük'tün bu beyanatın- dan da anlaşılacağı üzere on beş yıl sonra el ele verip hep bir ağız- dan «Hooooop!» demekten başka bir kalkınma yolu yoktur.

Herkes kendi kendini k a l k ı n d ı r a c a k

ANKARA, 5 (Husufi'dür) — Memleketimizin çok hızlı kal- kınması için Yüksek Kalkınma Kurulu bugün aksaklara kadar sü- ren çok yorucu oturumunda, memleketimizin on beş sene son- ra mutlaka, hızla kalkınması la- zım geldiğine karar vererek muta- bakate varmış bulunmaktadır. A- tınan prensip kararı özet olarak şudur.

«Her vatandaş kendi kendini kalkındırıcaktır.»

Böylece vatandaşların birbiri- rini kalkındırması tezinden vaz- geçilmiştir. Çünkü birbirlerini kalkındırarak vatandaşların bellerini incitdikleri ve bu yüz- den göbek düşmesi ve belğeyec- liğinin arttığı anlaşılmıştır.

Yüksek Kalkındırma Kurulu U- mum Başkanını açıklamasına göre, herkes birbirini kalkındır- maktan vazgeçip, yeni plana gö- re herkes kendi kendini kalkındı- racaktır. Yani köylü köylü kalkın- dracak, şehiri şehiri kalkındıra- cak, mahalleli mahalleli kalkın- dracak. İşçisi işçi, patronu pat- ron, hükümeti hükümeti kalkındı- racak ve böylece memlekette kal- kınmamış hiçbir şey kalmaması- na on beş yıl sonra memleket kendiliğinden ve toptan kalkınmış olacaktır. Yalnız bu kendi kendini kalkındırma ham- lesinde İstanbul Belediyesinin kendi kendini kalkındırması müm- kün görülmemektedir.

Yüksek Kalkındırma Kurulu Umum Başkanı bu hususta gaze- telere şu beyanatı vermiştir:

«Uzun tecrübelerimizden sonra,

herkesin kendi kendisini kalkın- dırmasına karar vermiş bulunu- yoruz. Halbuki mühterem ve aziz vatandaşlarımız herseyi hükûmet- ten istemekle, hattâ aklın burnu- nu silmesi için bile hükümet eli- nin uzanmasını beklemektedir!»

Halbuki hükûmetin kendi bur- nunu silmeye ve kendi başını ka- şımağa bile vakti yoktur. «Ver- meyince mabut, neylesin Mah- mut» demisler. Vermeyince Ame- rika, neylesin kovalıyın? Her va- tandas kendi evinin öntünü süpü- rürse memleket temizlenmiş olur.

Her vatandaş kendine iş bulsa memlekette işsizlik kalmaz. Her vatandaş kendi karnını doyursa memlekette aç kalmaz. Her va- tandas giyinse memlekette çıplak kalmaz. Her vatandaş kendi ken- dine okusa yazsa memlekette o- kur-yazar olmayan kalmaz. Her vatandaş ş'apsa memlekette ş'a- pımayan kalmaz. Ve böylece on beş yıl sonra her şey olur..»

Yüksek Kalkındırma Kurulu- nun aldığı kararlar uygulanırsa memleketimizin on beş yıl sonra kalkınacağına vatandaşlar şimdiden sevinmekte ve bu kalkınma- nın sevinçini görebilmek için on beş yıl daha nasıl yasıyabilecek- lerini acı acı düşünmektedirler. Bu- na da çare olarak, Yüksek Kal- kınma Kurulu Umum Başkanı «Vatandaşlarımız Allah uzun ö- mürlere versin!» diye dua etmiştir.

TAŞLAMA

Nasıl olsa biz yetişemeyeceğiz

SAYIN büyüklere aklı vermek gibi olmasın ama, bir önerimiz var.

Bugünlerde herkes kalkın- manın yolunu, yöntemini arı- yor. Kimisi plan diyor, kimisi di- yardım diyor, kimisi ke- merleri sıkalım diyor, kimisi af diyor. Ama herkesin istedi- ği kalkıp Batı uygarlığı dü- zenine ulaşmak.

Söylenilenlerin hangisi'e o- lursa olsun, İnönü'nün dediği gibi on beş yılda mı olur, da- ha kısa, daha uzun mu olur, nasıl olsa bir sonunda bu Ba- tı uygarlığına ulaşacağız yük- sasma ya, o zamana kadar Batı uygarlığı nevelere vara- cak, hiç bunu düşünen yok..

İşte onun için öneriyoruz. Bizim Batı uygarlığı düzeyine ulaşabilmeniz için, Batı uy- garlığının hiç değile bir dü- zeyde durması gerekir. Bunun da çaresi, Batıya salyan- goz, kaplumbağa, sülik, akrep ihraç edeceğimiz, her Batı ül- kesine birkaç politikacımızı ihraç etmek de oralarını da bozup bize benzetseler de, on- lar bizimle bir düzeye gelse- olmaz mı?

Meydanlar özel teşebbüse devredilecek özel teşebbüsün sürprizi nedir?

ANKARA, 5 (Husufi Şevrole) İkinci Cumhuriyet Anayasası- nın hükümleri ve C.H.'nin Dev- letçilik ilkesi esasları dahilinde, Atatürk'ün Ankara'da kurmuş olduğu Orman Çiftliği'nin özel te- şebbüse verilmesi konusu bugün- lerde görüşülmektedir. Özel te- şebbüs erbabı, memleketin hızlı kalkınması için, yalnız Orman Çiftliğinin değil, büyük şehirler- deki meydanların da kendilerine devredilmesini istemektedirler.

Bundan başka özel teşebbüs, Memleketçe boş yer kalmadığı- dan ve özel teşebbüs memleketi- şigamaz olduğundan bu meydan- lara çok yüksek apartmanlar yaptırılarak hayat seviyesi yük- seltilerek, ayrıca bu meydanları modern kahvehaneler inşa edile- cek hem vatandaşlar yeni iş sa- haları, hem de boş duran mey- danlardan kazanç temin edilecek- tir.

Bu arada özel teşebbüs, Orman Çiftliğinden sonra Karaköy Mey- danını, Eminönü Meydanını da istemektedir ve özellikle Anka- ra'daki Hergale Meydanının ken- dilerine verilmesini ısrar et- mektedirler. Hazırlanan projeye göre, Hergale Meydanına özel te- şebbüsü temsil eden bir heykel dikilecektir.

Özel teşebbüs meyd-nlardan sonra, Galata Köprüsünü ve Ata-

türk köprüsünü de istemektedir. Bu isteğe göre köprüler özel te- şebbüse kiralanacak veya satıla- caktır. Ancak, gerek kira, gerek satış için peşin para istemiyen- ce, köprülerden geçiş parayla olacak ve vatandaşlardan toplan- cak köprü geçiş paralarıyla, özel teşebbüs borcunu 200 senede dev- letle ödeyecektir. Böylece, şimdi devlete bir yük olan köprüler, gö- riş kaynağı olacaktır.

Bundan başka özel teşebbüs, Galata ve Bayezit kulelerini de devletten isteyecektir. Bu kuleler için hazırlanan projeye göre, ku- lelere parayla bakılabilecektir. Kulelerden birine bakan her va- tandasın bir lira «Kuleye bakma parası» alınacaktır. Vatandaşla- rın kuleye çokça bakmalarını teş- vik için de, kulelere ikinci bakış seksen, üçüncü bakış elli kuruş olmak üzere indirimli yapılaca- ktır.

Daha sonra özel teşebbüs, dev- letçi geçinmelerin ayaklarından pantolonlarını ve derilerini çık- arıp almak istemektedir. Ne mak- satla bunları çıkartıp almak iste- diklerini, özel teşebbüs erbabı, bütün ısrarlarına rağmen söy- lemемisler, ancak «Şimdi bu, bi- zim sırımızdır» göreceksiniz, sürpriz yapacağız.» demekle ye- timislerdir.

tarafından bağışlanmıştır TUSTAV

KARA YOLU

Zübüüüük

Başlıca yazarı: **AZİZ NESİN** SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ YÖNETMENİ: **MERAI NESİN** Yönetim ver: Çağaloğlu, Nuru- osmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok. No 12 — İSTANBUL Telefon: 22 58 04

PAZARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR **HAFTALIK SİYASİ MİZAB** **GAZETESİ** **YIL: 1, SAYI: 27** İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır.

ABONE: Yıllık 25, altı aylık 13 ıradır. Yabancı ülkeler için yıl- lık 50, altı aylık abone 25 ıradır. Derğinin uçakla gönderilmesi is- teniyorsa, ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir.

İLAN: Beş sütun üzerinden her sütunun santimi 15 ıradır.

50 KURUŞ Geçmiş sayılar 75 kuruştur.

ŞAHLANAN 46 RUHU çifte atmağa başladı

ANKARA, 5 (Devlet Uretim Çiftliği harasından bildiriyor).
Dün burada, ancak filmlerde görülebilen çok garip bir hadise cereyan etmiştir. Bilindiği gibi, Amerikalıların çevirdikleri «Konusan Katır» isimli bir filmde, artist bir katır-tpk bir insan gibi konuşmaktaydı. Buna benzer, hayvanların konuştuğu daha başka filmler de çevrilmiştir. Hayat-

ta insanların hayvana benzer davranışlarına pek şaşılmanakta ise de, filmlerde hayvanların insan gibi konuşmalarına beni beşer çok hayret etmektedir. Ancak filmlerde görülebilen bu fevkalâde hadise dün burada aynen cereyan etmiştir. Vaka şöyle olmuştur.
Hararın baş seyisi atların tımarını kontrol etmekte iken «De-

mokrası isterim!» diye bir ses işiterek hayretle etrafına bakınmış, ikinci kere duyduğu «Referandum yapışın...! Hürriyet isterim!» sesleriyle, kaburgaları birbirine geçmiş, kulakları dümsür bir demir kır atın konuştuğunu farketmiştir. Bunun üzerine hayvana su ve yem vermişse de, beygir çifte atarak bunları devirmiş ve kışnemeye başlıyarak «Kredi isterim, kredii!» demiştir. Demir kır atın daha yaşlı olan seyisi korkuyla tavlanış kapısına geldiği sırada «İktidar, iktidar!» diye bağırmıştır.

Bundan sonra demir kır at şahlanarak çifte atmağa başlamış ve yularını koparmaya çalışmıştır. Seyisin bağırması üzerine hadise yerine gelen ilgililer «tenastih» denilen ruh göçü hadisesi ile karışıldığını, zavallı ihtiyar beygirin bazı haris politikacılar tarafından ifgal edilerek bedenine bir habis ruhun sokulup 46 ruhunun hortlatıldığını açıklamışlardır.

Bu son derecede mahallî hadise ile, burunlarını silmeğe ve başlarını kaşımağa vakit bulamayan politikacılar alâkadar olamamaktadırlar.
Bu son derecede mahallî hadise ile, burunlarını silmeğe ve başlarını kaşımağa vakit bulamayan politikacılar alâkadar olamamaktadırlar.

AYAKTAKİ

GÜNEY Amerika'nın gift tabancalı kabadayısı Pablo, yanında attığı boşa gitmeyen bir arkadaşı daha olduğu halde meyhaneye girer. Etrafına bir bakındıktan sonra arkadaşısı Juan'a:
«Yine o sinirime dokunan herif burada. Onun canını yakabilirim bir gün.» dedi.

Juan sordu:
«Nerede Pablo?»
Pablo, parmağıyla ayakta duran beş kişilik bir grupu işaret etti:
«İşte orada.»
Juan:
«Hangisi Pablo?» diye sorunca, Pablo silahını çekti, o gruba doğrulttu, 4 el ateş etti. Tabancasını yerine koyarken gayet sakin konuştu:
«İşte şu ayakta kalan.»
Altan AKGÜN

ÖLÇÜ

KADININ biri kocasına kaçsam eve gelirken bir balkabağı getirmesini tenbih eder. Koca:
«Ne büyüklükte olsun?» diyor, karısı:
«Eh, işte, aşağı yukarı senin başının büyüklüğünde.» der. Koca, yolda giderken bostancı bir arkadaşına rastlar. Onanı ister.
Bostancı: «Yabancı değil sin sen, gir bostancı kendin seç» der.

Az sonra bostancı başka bir arkadaşına rastlar. Arkadaşı bostancıya hayretle sorar:
«Yahu, kim o bostandaki adam. Şapkasını bir kabaktan çıkarp öteki kababağı giydirip duruyor, deli mi bu?»
Altan AKGÜN

Devrim Marka Otomobil

Devrim devrilmedi. Ehliyet-siz hırsızlar da calma- di. Beşiktaş'taki Barbaros heykeline de çarpıp parçalan- madi. Boğaz yolunda denize uçtuğunu da gazetelerde oku- madık. Plakasına «Resmî hizmet mahsusur» yazılıp bir ha- nufendinin emrine de veril- medi.
Bilen varsa, n'olur söylesin; Devrim'imiz nerde Allaşkına?
Rami SUNAY

Ünlü Türk Mizahçılarımm beş kitabımı nefis bir cilt içinde sunuyoruz:

Türk mizahı

AZİZ NESİN'DEN: Mahmut ile Nigâr
ADNAN VELİ'den: Segim Konuşmaları
BÜLENT ORAN'dan: Üç Bacaklı Kedi
RIFAT ILGAZ'dan: RadarınAnahtarı
ORHAN KEMAL'den: Bâbil Kulesi.

450 Sayfa, Nefis cilt, Fiyatı: 10 lira

Tanınmış beş Türk mizahçısının en güzel beş kitabı bu ciltte toplanmıştır.

Bu beş Ünlü Türk mizahçısının en güzel beş kitabı «Türk Mizahı» adlı ciltte toplanmıştır.

Ödemeli olarak gönderilir: Karikatür Yayınevi, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok. No. 12 — İSTANBUL

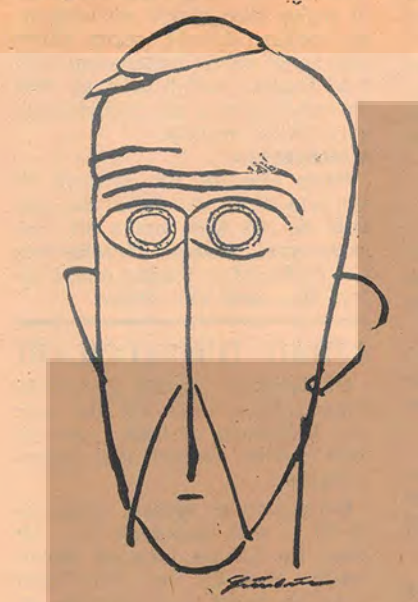

ALAY

TÜTÜNCÜ dükkanına gelen kememe:
«Ba... ba... bana» der. «Bı... bı... bir paket ha... ha... harman sigarası ve... ve... verim misin?»
Tüttüncü:
«Ha... ha... harman s... s... sigarası ka... ka... kalmadı. Ba... ba... bafra ve... ve... vereyim mi?»
Kememenin cevap vermesine fırsat kalmadan başka bir adam yaklaşıp ve:
«Bana bir Yenice ile bir Milliyet gazetesi verin. Yalnız şu elli lirayı bozmanızı rica edeceğim.»
Tüttüncü hiç kekelemeden cevap verir:
«Az önce birisine yüz lira bozdum, hiç bozuk param kalmadı. Fakat ziyam yok. Sız alın, parasını akşam geçerken bırakırsınız.»
Diğer müşteri gider gitmez, kememe tüttüncüye cullanır:
«Ulan, se... sen be... be... benimle alay mı ed... ed... ediyorsun?»
«Yok be bı... bı... birader» der tüttüncü. «Ben onunla... a... a... alay ed... ed... ediyordum...»
Altan AKGÜN

— Size... Sevgili Fatoş diyebilir miyim?... diye söze başladı delikanlı...
Sinirli parmaklarıyla durmadan bo yunbağını çekiyordu.
Tozpembe yanaklarına ateş basan Fatoş yüreği çarparak,
— Tabii... Tabii diyebilirsiniz... diye kekeleydi.
Kendi cesaretine kendisi şaşırmış olan delikanlı,
— Oyleyse sevgili Fatoş, diye sözüne devam etti, sizinle yıllardır mektuplaştığımız halde bugüne kadar konuşmamıştık. Şu anda... Biliyor musunuz... Benim size yazdıklarımın değil de, sizin bana yazdıklarımın söz açmak istiyorum. Mektuplarımızı içer gibi okudum, büyük bir dikkatle: Cümle cümle, kelime kelime, hece hece...
— Size... Sevgili Fatoş diyebilir miyim?... diye söze başladı delikanlı...
Sinirli parmaklarıyla durmadan bo yunbağını çekiyordu.
Tozpembe yanaklarına ateş basan Fatoş yüreği çarparak,
— Tabii... Tabii diyebilirsiniz... diye kekeleydi.
Kendi cesaretine kendisi şaşırmış olan delikanlı,
— Oyleyse sevgili Fatoş, diye sözüne devam etti, sizinle yıllardır mektuplaştığımız halde bugüne kadar konuşmamıştık. Şu anda... Biliyor musunuz... Benim size yazdıklarımın değil de, sizin bana yazdıklarımın söz açmak istiyorum. Mektuplarımızı içer gibi okudum, büyük bir dikkatle: Cümle cümle, kelime kelime, hece hece...

Fakat bir türlü sünnetçiye de hakikati söyleyemiyordum. Artık işin daha fazla uzamağa da tahammülüm kalmamıştı. Ne olursa olsun, sünnetçinin karşısına çıkacaktım, ya adam işin farkına varıp rezalet çıkarcak ya da beni ikinci defa sünnet edecekti. Asiye'nin uğruna, iki kere değil ya on kere bile sünnet olmaya razı idim; yeter ki neticeden Asiye memnun kalabilsin ve ileride aile saadetimizi baltalayacak bir şikâyetle karşılaşın.

Sünnetçi için farkına varırsa, işte o zaman ayaklarına kapanarak yalvaracak, her şeyi anlatacaktım. Eğer onda da insanlığın zerresi varsa kalbi merhamete gelirdi.

Sünnet gününe karar verilmişti. Müftü Efendi buna «Cemiyet-i hitan» diyor ve kayınpederim Ömer Ağa, hitan cemiyetinin ve merasimin pek parlak olmasını, büyük bir ziyafet verilmesini, yalnız kasabanın değil, vilâyetin çarşım da davet edilmesini ısrarla istiyordu. Ben, bütün bu gürültü patırtı sonunda yine başıma bir belâ geleceğinden korktuğum için alânye lüzum olmadığını söylüyor, sessiz sadasız sünnet edilmem için kayınpederime rica ediyordum. Fakat kayınpederim ricalarımı diledimedi ve «Benim hayatta bir tek kızım var. Sen de benim damadım değil, evlâdım olacaksın. Bütün servetim, malım, mülküm sana kalacak. Burası küçük yerdin, insanların çok dedikodu yaparlar. Eğer seni sessiz sadasız sünnet ettirirsek, sünnet olmadın diye lâf çıkarırlar. Benim için de biricik kızımı sünnetsiz bir gâvura verdi diye dedikodu çıkarırlar. Sağlığında pek bir şey yapamasalar da, bana emr-i hak vaki olunca sızi rahat bırakmazlar. Onun için sünnetim pek şatafatlı olmasın, ve herkesin senin sünnet edildiğine şahit olmasın icap eder» dedi. İşte o zaman hapı yuttuğumu anladım; zira kayınpederim bu sözlerinden anladığıma göre beni davetlilerin huzurunda sünnet ettirecekti.

Bu rezaletle katlanıp katlanmayacağı çok düşündüm, fakat Asiye'den vazgeçemediğim için çaresiz her rezaletle boyun eğmeğe karar verdim.
Sünnet olmadan bir hafta kadar öneydi. Bir öğle üzeri, kayınpederim,
— Birisi geldi, seni görmek istiyormuş... dedi.
— Kimmiş? dedim.

Aşığın zikriyle fikri

Gölgesine sığındıkları ağaçda bir saat kuşu ölüyordu.
Fatoş yere bakıyor, bir türlü konuşmağa cesaret edemiyordu.
— Sevgili Fatoş... Mektuplarımızı nasıl yutar gibi okuduğumu anlatamam. Her kelimenizden, her hecenizden, yarım kalmış her sözünüzden ne anlıyorum, ne derin anlamlar çıkardım... Varlığınız içinizden neler geçirdikleriniz... Her şeyi biliyorum. Her mektubunuza bana bir cilt kitap gibi geliyordu.
Delikanlı ter içinde kalmıştı, alın- da burnunun ucunda terler boncuk-

Kendilerine kaldı

Doktorlarımız Amerika'ya gittiler.
İşçilerimiz Almanya'ya ve Avusturya'ya gidiyor.
Topraklarımız orozyonla denize akıp gidiyor.
Ormanlar çoktan güme gitti. Kaplumbağaları Fransa'ya salyangozları, solucanları Almanya'ya gönderdik.
Sülüklerimizi de satıp Avrupa'ya yolladık.
İtalyanlar da güvercinlerimizi satın aldılar.
Geçen de gazete de okuduk; Almanlar da akreplerimizi alıyorlar.
Eee, ne kaldı geriye: Politika cılar mı!.. İyi işte, onlar da rahat rahat birbirlerini yesinler.

— Tanımıyorum, Vilâyetten gelmiş...
Deyince, içim cız etti, az kalsın oraya düşüp kalacaktım. Beni kim tanırdı ki vilâyetten gelip arasın. Mutlaka yine başımda bir belâ dönüyordu.
Kayınpederim,
— Ne oldu sana birdenbire, dedi, rengin kül gibi oldu...
— Bir şeyim yok... dedim ama, ayakta duramadığım için kerevete çıktım.
Artık kaçamazdım da...
İş isten çemmişti. Belki adamı, sanki Almanca konuşuyormuşum diye atarak, söylediklerini anlamazdan gelip atlatabilirdi. Çaresiz,
— Kimmiş bakalım, buyursun! dedim.
Ben yaşlarda, kravatlı oluşuna bakılırsa okur - yazar olduğu anlaşılır bir adam girdi. Yüzünü güler görürce, biraz korkularım dağıldı. Elimi de sıkı. Anladım polis değil... İğime serin sular serpidi, ama yine konuşmıyor, onun konuşmasını bekliyordum.
— Ben gazeteciym... dedi.
Vilâyet gazetesinde çalışıyormuş, iki-üç büyük İstanbul gazetesinin de muhabiri imiş. Ben, gazetecilerden polisten daha çok korkardım. Gazeteciler yüzünden başım çok belâya girmişti.
Yalnız soğuk soğuk sırtıyıyor, bir şey söylemiyor- dum.
Gazeteci,
— Sizin gibi bir genç Alman âliminin İslâm dinini kabul edisi bizim için büyük saadettir, dedi, geç haber aldık, yoksa şimdiye kadar çoktan ziyaretinize getirdik. Sizinle geç alâkadar olabildiğimiz için kusurunuza bakmayın.
İçimden «Hay Allah belânızı versin!» dedim. Yanımda kayınpederim olmasa, Türkçe bilmiyor gibi davranacaktım. Adama,
— Biliyor siz Almanca? dedim.
O da tıpkı sanki Almanmış gibi, kendini kolay avla mam için,
— Bilmiyor ben, dedi, ama siz öğrenmiş iyi Türkçe...
— Az az... Yavaş yavaş... dedim.
— İyi, iyi... dedi, bizim gazetede yazdık haberi... İstanbul gazeteslerine de bildirdim telefonla. Git mü lakat yap, dediler. Sız bir şey keşfetmişsiniz, ne keşfettiniz?

Bunun doğru cevabı şöyle olmak lâzım gelirdi: «Yüz nesli müslüman olanlara hiç aldırış etmeyen insanların, yeni müslüman olanlara verdiği kıymet, yanı enayilgimizi keşfettim.»
«Hiç bir şey keşfetmedim» de diyemezdim. Çünkü büyük bir Alman mucidi ve genç bir Alman kâşifi olarak bir kere adam yayılmıştı.
— Benim var keşif çok. Ama anlamaz siz... Çün kü zor anlamak...
— Evet... Ne gibi icatlarınız var?
— Var icat bende çok. Tayyare motoru yaptım ben sessiz. Motor yapmıyor pat pat. Var benim bir icat çok büyük, vapur çıkarmıyor duman...
Daha ne sürü şeyler söyledikten sonra, bunları gazetede neşretmemiş ve İstanbul gazetelerine bildir- memesi için, dilimin döndüğü kadar yalvardım. Ner- deyse ağılayacaktım. Bu dediklerim yazılırsa ve gazete

lanmıştı, yeni tellenmiş bıyık tüyleri terden parlıyordu.
Uzaktan bir ağaçkakanın takırtısı duyuldu. Ustlerindeki dalda bir kuş şakıdı.
Artık alın yazısının belli olmak üzere bulunduğunu iyice anlayan Fatoş heyecandan titriyordu.
Delikanlı, başını yavaş yavaş yerden kaldırıp,
— Fatoş... dedi, «Sesine bir olgunluk, tokluk gelmişti» mektuplarımız sizin neye muhtaç olduğunuzu bana öğretti. Sizin güçlü bir erkek eline ihtiyacınız var, size destek olacak bir erkek eli... Size yardım edecek, doğruyu, yanlış gösterecek...
Fatoş'un gözlerinin içine olağanüstü bir ciddilikle bakıyordu. Titreyen bir sesle,
— Fatoş, dedi, biliyorsunuz ben daha üniversiteyi bitirmiş değilim, floloji okuyorum... Fransızca dersleri vererek geçiniyorum. Ama bilmem, ister misiniz ki...
Başlarında bir ardıc kuşu ötüp duruyordu.
Delikanlı birkaç kere,
— İster misiniz ki, ister misiniz ki, diye kekelemelerini tekrarladı.
Fatoş «Evet, evet... isterim» demek için can atıyor, yakalanmış kuş çırpanlarıyla yüreciği göğsüne sığıyordu. Dudakları kıpırdanıp «Evet... isterim!» demeye hazırlanırken delikanlı konuşuverdi:
— İster misiniz ki, size Fransızca gramer dersiyim!.. Hem de en ucuz tarifle sevgili Fatoş, saati beş liradan-

— Tanımıyorum, Vilâyetten gelmiş...
Deyince, içim cız etti, az kalsın oraya düşüp kalacaktım. Beni kim tanırdı ki vilâyetten gelip arasın. Mutlaka yine başımda bir belâ dönüyordu.
Kayınpederim,
— Ne oldu sana birdenbire, dedi, rengin kül gibi oldu...
— Bir şeyim yok... dedim ama, ayakta duramadığım için kerevete çıktım.
Artık kaçamazdım da...
İş isten çemmişti. Belki adamı, sanki Almanca konuşuyormuşum diye atarak, söylediklerini anlamazdan gelip atlatabilirdi. Çaresiz,
— Kimmiş bakalım, buyursun! dedim.
Ben yaşlarda, kravatlı oluşuna bakılırsa okur - yazar olduğu anlaşılır bir adam girdi. Yüzünü güler görürce, biraz korkularım dağıldı. Elimi de sıkı. Anladım polis değil... İğime serin sular serpidi, ama yine konuşmıyor, onun konuşmasını bekliyordum.
— Ben gazeteciym... dedi.
Vilâyet gazetesinde çalışıyormuş, iki-üç büyük İstanbul gazetesinin de muhabiri imiş. Ben, gazetecilerden polisten daha çok korkardım. Gazeteciler yüzünden başım çok belâya girmişti.
Yalnız soğuk soğuk sırtıyıyor, bir şey söylemiyor- dum.
Gazeteci,
— Sizin gibi bir genç Alman âliminin İslâm dinini kabul edisi bizim için büyük saadettir, dedi, geç haber aldık, yoksa şimdiye kadar çoktan ziyaretinize getirdik. Sizinle geç alâkadar olabildiğimiz için kusurunuza bakmayın.
İçimden «Hay Allah belânızı versin!» dedim. Yanımda kayınpederim olmasa, Türkçe bilmiyor gibi davranacaktım. Adama,
— Biliyor siz Almanca? dedim.
O da tıpkı sanki Almanmış gibi, kendini kolay avla mam için,
— Bilmiyor ben, dedi, ama siz öğrenmiş iyi Türkçe...
— Az az... Yavaş yavaş... dedim.
— İyi, iyi... dedi, bizim gazetede yazdık haberi... İstanbul gazeteslerine de bildirdim telefonla. Git mü lakat yap, dediler. Sız bir şey keşfetmişsiniz, ne keşfettiniz?

Bunun doğru cevabı şöyle olmak lâzım gelirdi: «Yüz nesli müslüman olanlara hiç aldırış etmeyen insanların, yeni müslüman olanlara verdiği kıymet, yanı enayilgimizi keşfettim.»
«Hiç bir şey keşfetmedim» de diyemezdim. Çünkü büyük bir Alman mucidi ve genç bir Alman kâşifi olarak bir kere adam yayılmıştı.
— Benim var keşif çok. Ama anlamaz siz... Çün kü zor anlamak...
— Evet... Ne gibi icatlarınız var?
— Var icat bende çok. Tayyare motoru yaptım ben sessiz. Motor yapmıyor pat pat. Var benim bir icat çok büyük, vapur çıkarmıyor duman...
Daha ne sürü şeyler söyledikten sonra, bunları gazetede neşretmemiş ve İstanbul gazetelerine bildir- memesi için, dilimin döndüğü kadar yalvardım. Ner- deyse ağılayacaktım. Bu dediklerim yazılırsa ve gazete

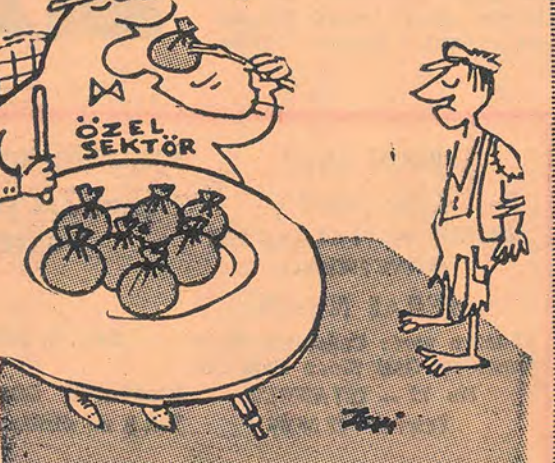

lerde benim hakkımda yazlar çıkarsa, bu, tevazua aykırı olurdu. Müslümanlık alcağ gönüllülüğ demektir, kibir ve gurur doğru değildir. Haaluki gazeteci de, bunlar gazetelerde ne kadar büyük gösterilsen, başka Alman âlimleri de duyar, onlar da müslüman olur lar, diyordu.
Yalvarmalarım boşa gitti.
Sünnet günü geldi, çatı. Hayatımda hiç böyle heyecanlandığımı bilmiyorum. Basbayağı büyük bir sünnet düğünü oluyordu. Kuzular çevriliyor, kazanda plâvlar pişiyor, zerdeler kaynıyor. Bahçe ve ev adanla oldumusta. Bu kalabalıkta Asiye'yi göremiyordum ki, ona her şeyi anlatayım. Fakat en kötüsi gazetecilerin gelmesi oldu. İstanbul, An kara'dan gazeteciler dolmuştu. Hepsinin de ellerinde fotoğraf makinaları vardı. Onları da görünce artık dayanamadım, kaçtım evden. Ama daha yüz adım gide- memiştim ki, sanki beni kollyorlarmış gibi arkamdan yetiştiler. Gelenlerin en önünde kayınpederim, hemen yanında da kara sakallı sünnetçi vardı. Suratlarından öyle anladım ki, beni hemen oraya, çalının dibine ya- tırp sünnet edecekler.
Kayınpederim,
— Nereye? dedi.
— Hiç, dedim, söyle biraz hava almak istedim.
Artık yüzümün rengi ne hale gelmiş olmalı ki, kayınpederim,
— Korkma, dedi, korkacak bir şey yok.
Öbürleri de,
— Bizim sünnetçinin eli çabuktur, duymazsın bile... dediler.
Kara sakallı iri sünnetçi de,
— Hiç duymuram, hiç... dedi.
Döndük geriye... Yolumuza kesen gazetecilerden biri,
— Müslüman olunca neler hissettiniz? dedi

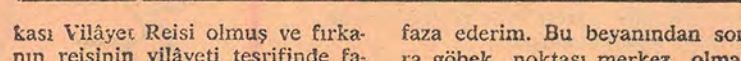
— Tanımıyorum, Vilâyetten gelmiş...
Deyince, içim cız etti, az kalsın oraya düşüp kalacaktım. Beni kim tanırdı ki vilâyetten gelip arasın. Mutlaka yine başımda bir belâ dönüyordu.
Kayınpederim,
— Ne oldu sana birdenbire, dedi, rengin kül gibi oldu...
— Bir şeyim yok... dedim ama, ayakta duramadığım için kerevete çıktım.
Artık kaçamazdım da...
İş isten çemmişti. Belki adamı, sanki Almanca konuşuyormuşum diye atarak, söylediklerini anlamazdan gelip atlatabilirdi. Çaresiz,
— Kimmiş bakalım, buyursun! dedim.
Ben yaşlarda, kravatlı oluşuna bakılırsa okur - yazar olduğu anlaşılır bir adam girdi. Yüzünü güler görürce, biraz korkularım dağıldı. Elimi de sıkı. Anladım polis değil... İğime serin sular serpidi, ama yine konuşmıyor, onun konuşmasını bekliyordum.
— Ben gazeteciym... dedi.
Vilâyet gazetesinde çalışıyormuş, iki-üç büyük İstanbul gazetesinin de muhabiri imiş. Ben, gazetecilerden polisten daha çok korkardım. Gazeteciler yüzünden başım çok belâya girmişti.
Yalnız soğuk soğuk sırtıyıyor, bir şey söylemiyor- dum.
Gazeteci,
— Sizin gibi bir genç Alman âliminin İslâm dinini kabul edisi bizim için büyük saadettir, dedi, geç haber aldık, yoksa şimdiye kadar çoktan ziyaretinize getirdik. Sizinle geç alâkadar olabildiğimiz için kusurunuza bakmayın.
İçimden «Hay Allah belânızı versin!» dedim. Yanımda kayınpederim olmasa, Türkçe bilmiyor gibi davranacaktım. Adama,
— Biliyor siz Almanca? dedim.
O da tıpkı sanki Almanmış gibi, kendini kolay avla mam için,
— Bilmiyor ben, dedi, ama siz öğrenmiş iyi Türkçe...
— Az az... Yavaş yavaş... dedim.
— İyi, iyi... dedi, bizim gazetede yazdık haberi... İstanbul gazeteslerine de bildirdim telefonla. Git mü lakat yap, dediler. Sız bir şey keşfetmişsiniz, ne keşfettiniz?

Bunun doğru cevabı şöyle olmak lâzım gelirdi: «Yüz nesli müslüman olanlara hiç aldırış etmeyen insanların, yeni müslüman olanlara verdiği kıymet, yanı enayilgimizi keşfettim.»
«Hiç bir şey keşfetmedim» de diyemezdim. Çünkü büyük bir Alman mucidi ve genç bir Alman kâşifi olarak bir kere adam yayılmıştı.
— Benim var keşif çok. Ama anlamaz siz... Çün kü zor anlamak...
— Evet... Ne gibi icatlarınız var?
— Var icat bende çok. Tayyare motoru yaptım ben sessiz. Motor yapmıyor pat pat. Var benim bir icat çok büyük, vapur çıkarmıyor duman...
Daha ne sürü şeyler söyledikten sonra, bunları gazetede neşretmemiş ve İstanbul gazetelerine bildir- memesi için, dilimin döndüğü kadar yalvardım. Ner- deyse ağılayacaktım. Bu dediklerim yazılırsa ve gazete

— Tanımıyorum, Vilâyetten gelmiş...
Deyince, içim cız etti, az kalsın oraya düşüp kalacaktım. Beni kim tanırdı ki vilâyetten gelip arasın. Mutlaka yine başımda bir belâ dönüyordu.
Kayınpederim,
— Ne oldu sana birdenbire, dedi, rengin kül gibi oldu...
— Bir şeyim yok... dedim ama, ayakta duramadığım için kerevete çıktım.
Artık kaçamazdım da...
İş isten çemmişti. Belki adamı, sanki Almanca konuşuyormuşum diye atarak, söylediklerini anlamazdan gelip atlatabilirdi. Çaresiz,
— Kimmiş bakalım, buyursun! dedim.
Ben yaşlarda, kravatlı oluşuna bakılırsa okur - yazar olduğu anlaşılır bir adam girdi. Yüzünü güler görürce, biraz korkularım dağıldı. Elimi de sıkı. Anladım polis değil... İğime serin sular serpidi, ama yine konuşmıyor, onun konuşmasını bekliyordum.
— Ben gazeteciym... dedi.
Vilâyet gazetesinde çalışıyormuş, iki-üç büyük İstanbul gazetesinin de muhabiri imiş. Ben, gazetecilerden polisten daha çok korkardım. Gazeteciler yüzünden başım çok belâya girmişti.
Yalnız soğuk soğuk sırtıyıyor, bir şey söylemiyor- dum.
Gazeteci,
— Sizin gibi bir genç Alman âliminin İslâm dinini kabul edisi bizim için büyük saadettir, dedi, geç haber aldık, yoksa şimdiye kadar çoktan ziyaretinize getirdik. Sizinle geç alâkadar olabildiğimiz için kusurunuza bakmayın.
İçimden «Hay Allah belânızı versin!» dedim. Yanımda kayınpederim olmasa, Türkçe bilmiyor gibi davranacaktım. Adama,
— Biliyor siz Almanca? dedim.
O da tıpkı sanki Almanmış gibi, kendini kolay avla mam için,
— Bilmiyor ben, dedi, ama siz öğrenmiş iyi Türkçe...
— Az az... Yavaş yavaş... dedim.
— İyi, iyi... dedi, bizim gazetede yazdık haberi... İstanbul gazeteslerine de bildirdim telefonla. Git mü lakat yap, dediler. Sız bir şey keşfetmişsiniz, ne keşfettiniz?

— Tanımıyorum, Vilâyetten gelmiş...
Deyince, içim cız etti, az kalsın oraya düşüp kalacaktım. Beni kim tanırdı ki vilâyetten gelip arasın. Mutlaka yine başımda bir belâ dönüyordu.
Kayınpederim,
— Ne oldu sana birdenbire, dedi, rengin kül gibi oldu...
— Bir şeyim yok... dedim ama, ayakta duramadığım için kerevete çıktım.
Artık kaçamazdım da...
İş isten çemmişti. Belki adamı, sanki Almanca konuşuyormuşum diye atarak, söylediklerini anlamazdan gelip atlatabilirdi. Çaresiz,
— Kimmiş bakalım, buyursun! dedim.
Ben yaşlarda, kravatlı oluşuna bakılırsa okur - yazar olduğu anlaşılır bir adam girdi. Yüzünü güler görürce, biraz korkularım dağıldı. Elimi de sıkı. Anladım polis değil... İğime serin sular serpidi, ama yine konuşmıyor, onun konuşmasını bekliyordum.
— Ben gazeteciym... dedi.
Vilâyet gazetesinde çalışıyormuş, iki-üç büyük İstanbul gazetesinin de muhabiri imiş. Ben, gazetecilerden polisten daha çok korkardım. Gazeteciler yüzünden başım çok belâya girmişti.
Yalnız soğuk soğuk sırtıyıyor, bir şey söylemiyor- dum.
Gazeteci,
— Sizin gibi bir genç Alman âliminin İslâm dinini kabul edisi bizim için büyük saadettir, dedi, geç haber aldık, yoksa şimdiye kadar çoktan ziyaretinize getirdik. Sizinle geç alâkadar olabildiğimiz için kusurunuza bakmayın.
İçimden «Hay Allah belânızı versin!» dedim. Yanımda kayınpederim olmasa, Türkçe bilmiyor gibi davranacaktım. Adama,
— Biliyor siz Almanca? dedim.
O da tıpkı sanki Almanmış gibi, kendini kolay avla mam için,
— Bilmiyor ben, dedi, ama siz öğrenmiş iyi Türkçe...
— Az az... Yavaş yavaş... dedim.
— İyi, iyi... dedi, bizim gazetede yazdık haberi... İstanbul gazeteslerine de bildirdim telefonla. Git mü lakat yap, dediler. Sız bir şey keşfetmişsiniz, ne keşfettiniz?

6 AGUSTOS 1962

EVLERE MOTÜRLÜ SERVİS
HACER ÇAMAŞIR EVİ

— Şerefine!

